

ми спуща нѣкаква голѣма парà. Пооглеждамъ кра-
дешкомъ — старъ цванецъ! — У-у, колко много!..
— Мама пъкъ е принесла едно вжзле, развързва
го и взема да рови изъ него. Какво ли търси тамъ?
Жълтиче, мъничко, продупчено жълтиче е извадила,
хванала го е съ два прѣста и провира презъ дуп-
чицата му аленъ конецъ, па го завързва на суро-
вачката ми... Жълтиче!... Кой е като менъ! И не
се знамъ где съмъ отъ драгостъ...

Едва изчакамъ да пустне черкова — тя пуща
сега малко по-късничко. И щомъ се прибирамъ,
грабвамъ пржчката си, премѣтамъ презъ рамо су-
рукварското шарено торбе и тръгвамъ. По пжтя
вече се мѣркатъ сурукварчета. Срѣщамъ се съ
едно комшийско другарче. Най-напредъ си оглеж-
даме пржчкитѣ. Неговата е по-голѣма. Ала само
нѣкои отъ пжпкитѣ ѝ сж разпукнати. Моята пъкъ
е цѣла разцѣфтена. На неговата пржчка вече сж
завтикнати две кравайчета, че то е ходило нейде
да суруква. На моята още нищо нѣма. — Ами я
вижъ, жълтиче има на нея! — Другарчето ми за-
вистливо поглежда жълтичето. Сговаряме се и
тръгваме заедно да сурукваме изъ махалата.

Влизаме отъ вратникъ въ вратникъ. Навредъ
шумъ и веселъ глъчъ. Тукъ-тамъ срѣщаме или на-
стигаме и други сурукварчета. Ще се спремъ малко
да си кажемъ по нѣкоя дума, или ще се позака-
чимъ или пъкъ забързваме...

Всѣкакви кжщи виждамъ, съ всѣкакви на-
редби. Ето бабината Тодоричина кжщи е малка и
прихлупена, ала вжтре е чистичко и спретнато. Чи-
човата Джурова е висока, качва се въ нея по
стръмна стълба, а вжтре е много разхвърлено; нѣ-